
MINULOSŤ NEUMIERA.
ČAKÁ, KÝM JU NIEKTO ZNOVA OŽIVÍ.
MUŽ V TIENI
AUGUST P. WINTER

AUGUST P. WINTER

MUŽ V TIENI

Minulosť neumiera. Čaká, kým ju niekto znova oživí.

MUŽ V TIENI

Copyright © August P. Winter, 2026
Autor: August P. Winter
Návrh obálky a grafická úprava: MAXFLOR studio
Obálka vytvorená s použitím AI grafiky a digitálnej úpravy.
Redakčná a jazyková úprava: August P. Winter

Pri jazykovej korektúre boli použité nástroje umelej inteligencie výlučne na opravu gramatiky a pravopisných chýb. Samotný obsah, dej, postavy a text románu sú originálnym autorským dielom autora.

Vydal: August P. Winter
Prvé vydanie, 2026
Kontakt: winteraugust2025@gmail.com

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN 978-80-570-8208-8 (print)

ISBN 978-80-570-8209-5 (PDF)

ISBN 978-80-570-8210-1 (EPUB)

ISBN 978-80-570-8211-8 (MOBI)

Knihu venujem tým, ktorí sa neboja vystúpiť proti nespravodlivosti, aj keď svet okolo nich mlčí.

PREDSLOV

12. decembra 2003

Miestnosť bola studená, bez okien, s jedinou lampou v klietke, ktorá visela zo stropu a vrhala ostré svetlo na stôl uprostred. Dvaja unavení muži sedeli oproti sebe.

Ten na tvrdej kovovej stoličke, ktorá pri každom pohybe zaškrípala, sa hrbil, ruky mal zložené v lone a čakal na verdikt, ktorý dávno poznal.

Muž na pohodlnejšej čiernej kancelárskej stoličke si trpezlivo, no nepokojne zapisoval poznámky. Nikdy predtým neriešil taký závažný prípad, preto si starostlivo pripravil každú otázku. Nechcel nič pokaziť ani nechať na náhodu.

„Viete, prečo ste tu?“ spýtal sa hlasom bez hnevu či súcitu.

„Viem,“ prišla odpoveď sotva hlasnejšia než šepot.

Nasledovala dlhá pauza, prerušovaná len tikotom nástenných hodín. Potom pero znovu zaškrípalo po papieri.

„Prečo ste to spravili?“ zisťoval ďalej.

„Pretože som mohol,“ odvetil muž chladne.

„To nestačí. To nikdy nestačí,“ odkašľal si detektív. „Ako sa to začalo?“

Na okamih sa zdalo, že muž utieka pohľadom k stene, akoby tam hľadal odpoveď. Keď prehovoril, jeho slová boli tiché, ale ostré:

„Na začiatku som bol nahnevaný. Istí ľudia mi ublížili. A chcel som vedieť, čo sa stane, ak prekročím hranicu. A keď som to skúsil, už som nevedel prestať."

„No čo tí ľudia? Zaslúžili si umrieť?" spýtal sa, tentoraz s hnevom v hlase, hoci vedel, že emócie musí potlačiť.

Tvár oproti zostala nehybná. Len jeho unavené oči sa zdvihli k svetlu, akoby hľadali únik. „Čo sa stalo, už sa neodstane."

Detektív vedel, že jeho odpoveď nestačí, no pokračoval: „Ako vnímate, že ste tu?"

Muž zdvihol pohľad. Na perách sa mu nezjavil úsmev ani smútok, len desivá prázdnota.

„Uľavilo sa mi, že už nebudem musieť pokračovať," hlesol.

V miestnosti zavládlo ťaživé, takmer posvätné ticho. Detektív odvrátil pohľad, akoby už nechcel počuť viac, no vedel, že ho čakajú ešte hodiny či dni výsluchu. Jeho práca nebola len o spravodlivosti, ale aj o nesení bremien, ktoré by iní neuniesli. A toto bremeno ho bude prenasledovať ešte dlho po tom, čo sa dvere miestnosti o niekoľko desiatok hodín za nimi zatvoria.

Napokon sa zdvihol zo stoličky a spýtal sa muža pred sebou. „Dáte si kávu? Bude to dlhá noc."

PRVÁ ČASŤ

1

Mary

Začiatok apríla 2003

Mary vstúpila do malej kaviarne na rohu ulice s istotou niekoho, kto tu bol už nespočetnekrát. Nad dverami zazvonil zvonček a teplý vzduch ju okamžite obklopil zmesou čerstvo namletých zŕn, vanilky a masla z ešte teplého pečiva.

„Jedno kapučíno ako obyčajne?“ ozval sa spoza pultu známy hlas.

Mary zdvihla pohľad a pousmiala sa. „Presne tak, Tomas.“

Mladý barista sa pokúsil úsmev opätovať, no niečo na ňom bolo iné. Pod očami mal tmavé kruhy a pohyby o čosi pomalšie než zvyčajne, akoby noc predtým vôbec nespal.

Kávovar zasyčal a priestor zaplnila para. Mary si ho nenápadne premerala. Už sa chcela spýtať, či je v poriadku, keď jej pohľad padol na hrubú učebnicu biológie a chémie položenú vedľa pokladnice. Z jej strán trčali farebné papieriky a poznámky písané drobným písmom.

„Prijímačky?“ spýtala sa a jemne sa dotkla obalu knihy.

Tomas sa nesmelo zasmial. „Hej, skúšam to znova. Medicína. Možno to konečne vyjde.“

„Ambiciózne," poznamenala Mary so zdvihnutým kútikom pier. „Ak budeš niečo potrebovať, zastav sa v centre. Nie som lekárka, ale po rokoch v nemocnici viem, že prax je ten najlepší učiteľ."

„To by bolo super," rozžiaril sa. „Niekedy mám pocit, že sa učím nezmysly, čo v praxi nikto nepoužije."

Mary sa usmiala. Hoci už mala tridsať, pôsobila mladšie. V jej hlase bolo cítiť skúsenosť niekoho, kto už niekoľko rokov trávi dni aj noci pri pacientoch. „Netráp sa. V praxi zistíš, že aj slepé črevo má osobnosť."

Tomas vyprskol do smiechu. „Vďaka."

Mary len mávla rukou. „Keď prídeš, vezmi učebnicu, pozrieme sa na to."

Kávovar naposledy zasyčal. Tomas jej podal papierový pohár s dokonalou penou a jemným kakaom.

Poďakovala sa a vyšla von.

Vonku dýchala jar. Vzduch bol svieži, jemne vlhký po nočnom daždi a medzi budovami sa prelievalo mäkké ranné svetlo. Mary kráčala smerom k nemocnici pomalšie, než by mala. Vedela, že o pár minút ju pohltia monitory, pach dezinfekcie a cudzie bolesti. Tých pár minút medzi kaviarňou a nemocnicou bolo chvíľkou, keď ešte mohla dýchať ako obyčajný človek.

Keď vošla do nemocničného parku, spomalila ešte viac.

Uprostred stál starý dub – mohutný, s konármi rozprestretými ako ochranné krídla. Zaváhala. Mohla by ísť rovno dnu... alebo si dopriať ešte chvíľu ticha. Rozhodla sa pre druhé. Zdvihla kávu, usmiala sa a zatvorila smaragdové oči. Slnečné lúče presvitali cez čerstvé lístie, prehrávali jej v ebenových vlasoch a na tvári jej vystúpili drobné pehy.

A vtedy to pocítila. Ten zvláštny nepokoj. Niečo v nej sa stiahlo ešte skôr, než otvorila oči. Na konári nad ňou sedel veľký čierny vták.

Bol to krkavec.

„Nie," zašepkala. „Zase ty."

Bol to nezmysel. Povera. A predsa sa jej zakaždým, keď ho videla, vybavilo niečo zlé. Telefonát uprostred noci. Smrť pacienta. Správa, ktorú by najradšej nikdy nepočula.

Krkavec naklonil hlavu, akoby ju pozoroval.

Mary nasucho prehltla.

„Prestaň," vydýchla sama pre seba. „Je to len vták."

No jej srdce už bilo rýchlejšie.

A potom zacítila ten známy, nepríjemný tlak na zátylku. Akoby ju niekto sledoval. Pomaly sa otočila.

Na chodníku, pár metrov od nej, stál muž v tmavej mikine so šiltovkou na hlave. Nepôsobil nebezpečne. Len tam stál. Pokojne. Nehybne.

No jeho pohľad bol zvláštny. Držal sa jej sústredene, akoby ju skúmal.

Bol jej povedomý. Nie jeho tvár, ale ten pocit.

Smútok sa v nej rozlial náhle a nepochopiteľne ako studená voda pod kožu. Taký silný, až ju na okamih zabolelo pri srdci.

Muž neuhol pohľadom. A ona zrazu nedokázala dýchať celkom pokojne. Vzduch okolo nej akoby zhustol.

Potom ticho rozťal ostrý zvuk pejdžera. Trhla sebou, pozrela na displej. „Ach nie..." šepla, rýchlo odhodila nedopité kapučíno do koša a rozbehla sa do nemocnice.

Za chrbtom ešte na okamih zacítila ten pohľad – ťažký, prenikavý, nezabudnuteľný.

A krkavec nad ňou zakrákal.

2

Na oddelení vládol chaos ešte skôr, než Mary stihla odložiť kabelku. Chodbou sa nieslo prerušované pípanie alarmov, rýchle kroky a útržky pokynov. Jedna zo sestier sa k nej prudko otočila.

„Izba trinásť!“ vyhŕkla zadýchane.

Jej pacientka. Mary hneď napadlo a okamžite vyrazila. Dvere rozrazila takmer behom a v momente ju ovalil pach antiseptika, potu a strachu.

Na posteli ležala Ellie – mladé dievča, ktoré pred pár dňami prijali po autonehode spôsobenej mikrospánkom. Ešte včera komunikovala, slabo sa usmievala a pýtala si vodu. Teraz ležala nehybne, bledá, napojená na prístroje, ktorých alarmy kričali do celej miestnosti.

Monitor ukazoval chaotickú krivku.

„Stráca pulz!“ zakričal niekto.

Mary už bola pri posteli. Automaticky skontrolovala tep pacientky, potom prudko odhrnula prikrývku. „Okamžite defibrilátor!“ zavelila pevným hlasom.

Všetko sa rozbehlo v sekunde. Ostatné sestry pripravovali lieky, sanitár pritiahol vozík s prístrojom a vzduch v miestnosti zhustol napätím.

Mary si kľakla k posteli a položila dlane na Ellin hrudník.

Jedna. Dve. Tri.

Začala stláčať presne, rytmicky, silno. Každý pohyb mala nacvičený do dokonalosti, no tentoraz cítila, ako sa jej zrýchľuje dych. Pramene vlasov sa jej prilepili na spotené čelo.

„Ventilujte!“ prikázala.

Sanitár okamžite priložil masku a do miestnosti sa pridal zvuk stláčaného vzduchu. Medzi ostrým pípaním monitorov bolo počuť len rýchle povely, kovové cinknutia nástrojov a tlmené kroky.

„Defibrilátor pripravený.“

Mary schytila elektródy. Pohľadom ešte raz skontrolovala monitor.

„Náboj... dvesto.“ Prístroj zavrčal.

„Ustúpte!“

Všetci cúvli. Výboj prešiel telom pacientky a Ellie sa prudko mykla. Na okamih sa zdalo, že monitor ožije.

No čiara sa opäť vyrovnala.

„Znova,“ vydýchla Mary.

Ďalší výboj. Ďalší pokus. Ďalšia márna nádej.

Mary pokračovala v masáži srdca, hoci ju už boleli ramená. Rytmus jej pohybov bol stále presný, ale dych mala čoraz ťažší. Akoby každým stlačením prosila telo mladého dievčaťa, aby sa ešte raz rozhodlo bojovať.

„Poď, Ellie...“ zašepkala medzi nádychmi. „No tak...“

Nikto nič nepovedal. Kolegovia mlčky sledovali monitor, akoby sa báli čo i len pohnúť.

Dlhý tón prístroja sa zarezával do miestnosti čoraz krutejšie.

Mary nakoniec zastala.

Ruky jej zostali nehybne položené na pacientkinom hrudníku. Niekoľko sekúnd len hľadela na monitor, akoby odmietala prijať to, čo vidí.

Potom pomaly vstala.

V miestnosti zavládlo ťažké ticho.

„Čas úmrtia… osem pätnásť," povedala napokon ticho.

Hlas sa jej nezlomil. Roky praxe ju naučili vysloviť tie slová pokojne. No v očiach sa jej objavil prázdny tieň, ktorý tam pred chvíľou nebol.

Jedna zo sestier sklopila pohľad. Sanitár si pomaly stiahol rukavice. Každý na oddelení poznal ten pocit – okamih, keď človek odovzdá všetko, čo v sebe má, a predsa to nestačí.

Mary si zložila rukavice a ustúpila od postele. Vzduch bol ťažký, nasiaknutý pachom liekov, potu a prehry.

Ešte raz sa pozrela na Ellinu nehybnú tvár. Potom sa otočila a bez slova odišla z izby. Dvere sa za ňou ticho zatvorili.

• • •

V šatni sa oprela o chladnú stenu. Zhlboka vydýchla. Ruky sa jej triasli. Stále cítila váhu tela, ktoré sa už nenadýchlo. Zavrela oči. V ušiach jej ešte znelo to pípanie.

Musí sa postaviť Emilovi. Manželovi Ellie. Tá myšlienka ju pálila.

Prezliekala sa pomaly. Látka uniformy jej priľnula k pokožke, ťažká ako vina. V zrkadle videla svoju unavenú tvár. „Ako mu to povieš?" spýtala sa samej seba. „Jednou vetou zničíš jeho svet."

Narovnala sa, uhladila si golier, zastrčila prameň vlasov za ucho. *Musíš. Si profesionálka.* Vnútri sa však cítila prázdna.

Na chodbe čakal Emil. V rukách zvieral čiapku, prsty mal biele od tlaku. Keď ju zbadal, oči mu zažiarili nádejou.

„Ako sa má? Je v poriadku?" Hlas sa mu zachvel.

Mary zastala. Ten pohľad – čistý, plný očakávania – ju bodol do srdca. Zhlboka sa nadýchla a pristúpila k nemu.

„Emil… je mi to veľmi ľúto." Hlas sa jej zlomil, no pokračovala: „Ellie mala zástavu srdca. Už sme jej nedokázali pomôcť."

Najprv nastalo ticho a hneď nato sa ozval len jeho výdych – ostrý, neveriaci. „Nie... to ste sa museli zmýliť. Včera večer jej nič nebolo!“ Oči sa mu zaliali slzami.

Mary sa snažila udržať pohľad, no slzy sa jej tisli do očí. „Mrzí ma to,“ zašepkala.

Emil sa zosypal na stoličku. Zakryl si tvár rukami. Vzlyky naplnili chodbu. „To nie je pravda!“ zrúkol, postavil sa, zhodil chorobopisy zo stola. „Musím ju vidieť! Alma čaká, kedy sa vráti!“

Mary ustúpila, skúšala udržať pokoj. „Onedlho tu bude lekár a všetko vám vysvetlí. Prosím... poďte sem.“ Viedla ho do prázdnej izby. Posadila ho, hoci sa triasol. „Tu si môžete chvíľu oddýchnuť. Ja privediem lekára.“

Zostal tam zlomený, zničený.

Mary sa otočila, až vtedy jej z očí konečne vykĺzla slza. Utierala si ju, kým kráčala chodbou. *Ticho porazená.*

Vedela, že čas možno zahojí jeho bolesť. No jej – tú, ktorú práve niesla – nie.

• • •

Denná ubehla rýchlo – akútne prípady sa na seba valili bez prestávky. No aj po skončení Mary cítila v hrudi ťaživý tlak. Smútok a vina sa jej usadili hlboko vnútri ako tieň, ktorý sa nedá striasť. Musela byť silná. No niektoré dni ju lámali zvnútra pomaly a potichu.

V autobuse sedela pri okne. Motor monotónne hučal, cestujúci civeli do mobilov a ona sa dívala von na rozmazané svetlá. V hlave jej ešte stále znelo pípanie monitorov a útržky rozhovorov kolegov, ktorí sa márne snažili o nemožné.

Vidieť umierať človeka je ťažké. Vidieť umierať svoju *mladú* pacientku – to však bolo niečo iné.

Vzduch v autobuse bol ťažký, akoby pohlcoval kyslík aj myšlienky. Zachránila by ju, keby sa nezdržala v parku? Keby nepozerala

na toho krkavca? Na toho muža? Bola to len minúta, možno dve. A predsa... minúta dokáže rozhodnúť o živote a smrti.

Oprela čelo o studené sklo a zatvorila oči. V mysli videla Emila, ako sa mu zrútil svet, a malú Almu, ktorá už nikdy neuvidí svoju matku.

Mary vedela, aké to je. Vyrastala bez mamy. Pamätala si prázdne miesto pri stole, bolesť, ktorá nezmizne, len sa naučí driemať v kúte.

Autobus zastavil. Zaznel zvonček. Koniec linky.

Mary vystúpila. Noc bola hustá, vlhká, ulice osvetľovalo len pár oranžových lámp. Vzduch voňal po daždi a hrdzi.

Vykročila k domovu. Kroky sa jej ozývali dutým rytmom.

Zrazu ju premkol divný pocit, že je niekto za ňou. Zastavila sa. Vôkol panovalo hrozivé ticho. Otočila sa pomaly. Ulica bola prázdna. Vnímala len tiene pohybujúce sa vo vetre.

Rozbúchalo sa jej srdce. „Haló?“ zašepkala, sama nevediac prečo.

Žiadna odpoveď. Iba vzdialený šuchot, možno mačka. Možno... nie.

Pridala do kroku.

Kľúče zvierala v ruke ako zbraň. Tieň lampy sa ťahal po chodníku ako čierna stopa.

Na rohu sa obzrela znova.

Stále nič. Len prázdna ulica, nehybná až neprirodzene.

Konečne uvidela vchod do bytovky. Svetlo z malého okna dverí jej pripadalo ako záchrana.

Vbehla dnu, rýchlo zamkla a oprela sa o dvere. Až vtedy si dovolila vydýchnuť. Po chrbte jej ešte stále behali zimomriavky.

V kuchyni si naliala pohár vody a sadla si. Srdce sa jej pomaly upokojovalo, no hlava nie. Myslela na Ellie. Na krkavca. Na muža v mikine.

Možno len náhoda. Možno predzvesť.

Lenže keď si spomenula na jeho pohľad, prebehla ňou rovnaká vlna znepokojenia ako vonku na ulici.

„Nie," zašepkala do ticha. „To bola len zhoda okolností."

3

Prešlo niekoľko dní od Ellinej smrti a Mary sa pomaly začínala cítiť lepšie. Bolesť sa síce stiahla hlbšie, no stále tam bola – ako jemné bodnutie pri každej spomienke na Emila a Almu.

Našťastie odvtedy nikoho nestratili. Oddelenie dýchalo pokojnejšie, akoby si aj samotná nemocnica vzala krátku pauzu od utrpenia.

Dnes očakávala pokojnú službu. Lenže hneď zistila, ako veľmi sa mýlila. Pri vchode za dverami jisky boli na seba nemotorne poskladané stoličky z jedálne, akoby niekto staval barikádu. Opatrne popri nich prešla.

„Čo sa deje? Chystá sa invázia mimozemšťanov?“ zavtipkovala, keď zbadala kolegov za pultom.

Erik zdvihol zrak od monitora. „Veľmi vtipné, Mary. Tá nová ťa čaká v jedálni. Ide do trinástky. Tvoja pacientka.“

„Fíha, asi umelkyňa. Tie stoličky boli súčasťou jej vystúpenia,“ odvetila s úsmevom.

„Len počkaj,“ poznamenal Erik. „Veľa šťastia.“

Mary sa vydala po chodbe. Z diaľky počula tlmený spev. Keď vošla do jedálne, uvidela ženu uprostred priestoru – chudučkú, s výrazným červeným rúžom a rozospievanou dušou. Gestikulovala, akoby stála na javisku.

„Mohli by ste si, prosím, sadnúť?“ začala Mary pokojne. „Musíme vyplniť prijímacie papiere.“

Žena sa otočila na päte a s vážnou tvárou recitovala: „Nemotorný ťažký slon, máva dlhým chobotom… záväzok si dávam dnes, že už budem menej jesť!“ Záverečné slová sprevádzali tanečné otočky a hlboká poklona.

Mary sa zhlboka nadýchla. „Ďakujem za predstavenie. Ste učiteľka?“

„Jež sa pichol do brucha, myšku svrbí pazucha!“ odpovedala žena a poskakovala do rytmu, akoby ju viedla vlastná melódia.

„Ako sa voláte?“ Nestrácala trpezlivosť Mary.

„Kohút svoje sliepky volá, zdá sa, že je pánom dvora…“ Básnička skončila výkopom do prázdna.

„Dobre, poďte so mnou,“ rozhodla Mary.

Žena ju prekvapivo poslúchla. Spolu prešli k sesterskému pultu.

„Erik, čo je toto za cirkus?“ spýtala sa.

„Nič o nej neviem. Karta je prázdna. Priviezli ju z trojky.“

Mary prelistovala dokumenty. „Ani meno, ani diagnóza. A vôbec nepôsobí, akoby mala patriť k nám.“

„Treba im zavolať,“ zamrmlal Erik a otočil sa k žene. „Pani, ako sa voláte?“

„Keď nikto nič netuší, nikoho nič nebolí! Lekári sú nanič, nevedia ani variť!“ A vtom mu napľula do tváre, otočila sa a utekala preč.

„No nádhera,“ vydýchla Mary.

Tim, ktorý práve prišiel k pultu, si pretrel čelo. „Asi učiteľka drámy. Len si pomýlila pódium.“

„Keby sme neboli v službe, zatlieskam jej,“ dodala Mary.

„Zavolaj niekoho zo psychiatrie,“ zmenil tón Tim. „Nebude to len divadlo.“

Mary prikývla. „Ak ju chytia, budeme ju musieť pripútať. Ale ako sa sem vôbec dostala bez údajov?“

„Možno si zjedla vlastnú kartu," poznamenal Tim.

„Ha-ha," odvetila sucho Mary a sadla si k telefónu.

Na psychiatrii sa nikto neozýval. Zdvihla sa, rozhodnutá tam zájsť osobne.

Na oddelenie viedli veľké sklenené dvere. Ponáhľala sa, preto ich rýchlo otvorila. Vtom však do nej narazil muž, ktorý sa chystal vyjsť, a niečo mu pritom spadlo na zem. Keď sa im stretli pohľady, zostala ako prikovaná...

Bože môj.

4

Nechápala, prečo je jej taký povedomý. Jeho hlboké hnedé oči v nej vyvolávali množstvo otázok. *Kto to je? Kde ho už len mohla vidieť?* Bol v podobnom veku ako ona, okolo tridsiatky. Mal čierne krátke vlasy, bradu tej istej farby a výrazný nos. Bol športovo oblečený, akoby sa chystal viac na tréning ako do nemocnice. Do tohto prostredia sa vôbec nehodil – jeho prítomnosť pôsobila, akoby sa tam objavil omylom. Niečo na ňom jej však pripadalo známe.

Keď si uvedomila, že je až príliš dlho ticho a pozerá sa naňho ako na zjavenie s mierne pootvorenými ústami, rýchlo precitla a išla sa ospravedlňovať, keď vtom ju predbehol:

„Prepáčte," ozval sa s jemným úsmevom, zohýbajúc sa po spadnutý papier. „Moja chyba, ponáhľal som sa."

„Nie, to ja," vyhŕkla, cítiac, ako jej bije srdce. „Tiež som sa ponáhľala... máme krízový prípad na oddelení." Zastavila sa. *Prečo mu to vlastne hovorí?*

Muž sa na ňu zadíval pozornejšie. „Možno by som vás mohol pozvať na čaj alebo kávu? Ako ospravedlnenie, že som do vás narazil."

Mary na okamih onemela. *Prečo ju tento cudzí muž pozýva?* „Nie, netreba. Nič sa nestalo," odpovedala rýchlo. „Možno... nabudúce." Dodala, aby pôsobila slušne.

„Nabudúce?" zodvihol obočie a usmial sa. „Myslíte, že do seba opäť narazíme?"

Obaja sa krátko zasmiali.

„Dohodnime sa," povedala s úsmevom, „ak do seba opäť narazíme, vaše pozvanie na kávu prijmem."

„Dohodnuté," odvetil tentoraz vážnejšie a s dávkou istoty.

„Ste si tým istý?" spýtala sa, aj keď netušila, prečo pokračuje v rozhovore. „Chodievate sem často?"

Jej otázka sa rozplynula vo vzduchu – až po jej vyslovení si uvedomila, že stoja pred dverami psychiatrie.

„Navštevujem tu kamaráta," odvetil bez zaváhania.

„Kamaráta?" zopakovala ticho, akoby sa chcela presvedčiť, že dobre počula.

„Áno. Na tomto oddelení," potvrdil pokojne, až znepokojujúco pokojne.

Mary zacítila zvláštny chlad na šiji. „Chápem. Tak... nech sa mu darí," povedala, skôr než sa stihla zamyslieť, a vykročila preč.

Kroky jej zneli rýchlo, rozhodne, no vnútri v nej rástol nepokoj. Niečo na ňom nesedelo. Ten jeho pokoj a príliš istý pohľad. A bol jej až veľmi povedomý. No akokoľvek sa snažila, nedokázala ho zaradiť.

Už-už sa chystala otočiť a ešte raz sa naňho pozrieť, keď jej myseľ si vybavil detail – to, čo mu spadlo na zem.

Bol to recept.

Zastala. Jej srdce začalo prudko biť. Ten muž... neprišiel nikoho navštíviť.

Bol to pacient.

Pacient zo psychiatrického oddelenia.